

H. Rossier

Gods hulp in een tijd van beproeving

'Troost, troost Mijn volk, zal uw God zeggen.'

Jesaja 40:1-31

Jesaja 40 begint met de betekenisvolle zin: *'Troost, troost Mijn volk'*. Daarna zien we dat Israël, het volk van God, Hem verlaten had en de afgoden achterna was gelopen. God had Zijn volk telkens getuchtigd en gewaarschuwd dat het zou worden weggevoerd naar Babel. En nu verkeerde het in grote nood (vs. 2). Zijn ongerechtigheid was rechtvaardig gestraft, en God wil het troosten. Hij had het verworpen en gezegd: *'Niet-Mijn-volk'*. Maar Hij heeft de ellende en de slagen die het heeft ontvangen, wel gezien en Hij zegt nu als het ware: het ogenblik om te troosten is gekomen.

Wij kunnen dit woord ook op onszelf toepassen. Het gebeurt soms dat God ons bestraft vanwege onze ontrouw, lichtzinnigheid, of wereldsgezindheid. Hij laat ons Zijn hand voelen, door ons de steun die Hij eerst gaf, te onthouden. Of hij neemt datgene weg waarop wij steunden, of degene bij wie wij raad en steun zochten. Als Hij ons zo geslagen heeft, staan wij daar zoals Jeruzalem, neergebogen onder de straffende hand van God. Maar dan zegt Hij: *'Troost, troost Mijn volk'*. In de eerste plaats laat Hij daarmee zien dat, toen Hij Jeruzalem sloeg, er heel iets anders in Zijn hart was dan alleen maar de rechtvaardige straf. Nee, deze stad was kostbaar voor Zijn hart en Hij voelde met haar mee: *'Spreek naar het hart van Jeruzalem en roep haar toe dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij uit de hand van de Heere het dubbele ontvangen heeft voor al haar zonden'*. God zegt

als het ware: Nu wil Ik laten zien wat er in Mijn hart is voor hen die zo geslagen moesten worden.

Wat houden deze vertroostingën dan in? Waarom heeft God het volk zo geslagen, en hoe gaat Hij het op doeltreffende wijze vertroosten? *'Een stem van iemand die roept in de woestijn: Bereid de weg van de Heere, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God. Alle dalen zullen verhoogd worden, alle bergen en heuvels zullen verlaagd worden; wat krom is, zal recht worden; wat rotsachtig is, zal tot een vlakke worden. De heerlijkheid van de Heere zal geopenbaard word, en alle vlees tezamen zal het zien, want de mond van de Heere heeft gesproken'* (vs. 3-5).

Deze stem die roept in de woestijn, is de stem van God. De evangelist Johannes zegt ons dat God de stem gebruikte van Johannes de Doper als de voorloper van de Messias. Want toen men hem vroeg: *'Wie bent u?'*, antwoordde hij: *'Ik ben de stem van een roepende in de woestijn'* (Joh. 1:23). Johannes de Doper was gezonden om troost te verkondigen in de situatie waarin het volk verkeerde. Het moest luisteren en dan zou God een effen weg bereiden. Johannes predikte: *'Maak de weg van de Heere recht, zoals de profeet Jesaja heeft gesproken (...). Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. Deze is het van Wie ik zei: Na mij komt een man die mij vóór is, want Hij was eerder dan ik'*. De troost van God is dus gelegen in de openbaring van de Persoon van Christus.

Wij moeten onszelf afvragen: Hoe wil God dan troosten? Hij wil ons troosten door ons Zijn Zoon te openbaren. Wie zich in de beproeving buigt onder Gods bestraffing, maakt de weg recht, zodat de Heer die kan bewandelen. Er is geen weg voor Christus, zolang het hart hoogmoedig is. Dan zijn er heuvels en dalen, putten en kuilen. De trots van de natuurlijke mens is dan nog steeds aanwezig. Deze houding moet veranderen. De weg moet eerst effen gemaakt worden door een nederige houding.

Dat was de troost die God Zijn volk aanbood. Maar wat was de reactie van Israël, toen God het volk in genade de Persoon van Christus voorstelde door middel van de voorloper? Er was weinig respons. En toen de Messias Zelf kwam, hebben de mensen Hem verworpen. Hun natuurlijke harten wilden niets van God ontvangen. Voor ons als christenen is het weinig anders. God wil door middel van de beproeving een juiste toestand in het hart bewerken. En als het hart in die toestand is gebracht, leert het de Heer daardoor op een nieuwe wijze kennen.

Israël heeft de Messias gekruisigd. Wat bleef er over voor het volk? Niets. Maar Gods barmhartigheid stijgt boven Zijn oordelen uit. God verkondigt de blijde boodschap aan dit volk in de verzen 6 tot 11. Hij stelt in deze verzen voor wat de

basis is van de boodschap van genade. Nadat het volk opstandig was geweest, is het eerste wat God zegt: Ik heb geprobeerd jullie te troosten door Mijn geliefde Zoon te zenden, maar jullie hebben niet gewild. *'Een stem zegt: Roep!'* En de vraag klinkt: *'Wat moet ik roepen?'* (vs. 6). Het volk heeft niet naar de stem geluisterd. Nu zegt de stem: *'Wat moet ik roepen?'* Waarop God antwoordt: *'Alle vlees is gras en al zijn goedertierenheid als een bloem op het veld. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest van de Heere erover blaast'*.

Dat is de geschiedenis van de mens. Het is *onze* geschiedenis. Daarmee moeten we altijd beginnen, want het uitgangspunt is het verval van de mens. Het gras is verdort. De bloem is afgefallen en in de oven geworpen. Wie dat niet goed heeft begrepen, heeft het bij het verkeerde eind. Uit de brief aan de Galaten blijkt de veroordeling van de mens in al zijn hoedanigheden en kwaliteiten. De eerste mens is terzijde gesteld. Hij is als verdort gras en afgefallen bloemen, klaar om in de oven geworpen te worden. Voor het ongelovige Israël, dat niet naar deze roepende stem heeft willen luisteren, moet er nu een andere stem komen met een andere boodschap.

Het tweede deel (de verzen 9-11) spreekt niet over het door Christus volbrachte werk op het kruis. Maar het handelt over de blijde boodschap voor het volk. *'Klim op een hoge berg, Sion, verkondigster van een goede boodschap; verhef uw stem met kracht (...). Zeg tegen de steden van Juda: Zie, uw God! Zie, de Heere Heere! Met kracht zal Hij komen, en Zijn arm zal heersen'*. Daarmee troost God Zijn volk. Hij zegt tegen ons wie we zijn, maar tegelijkertijd geeft Hij opdracht te kijken naar de horizon, zoals een schildwacht die de morgen verwacht (Ps. 130:6). Wat een troost geeft deze gedachte: *'Zie, de Heere is nabij'*. Dat wil Hij aan onze harten voorstellen: Hij komt!

Deze komst heeft verschillende aspecten. De Heer komt met macht, dat wil zeggen, ten oordeel. En Hij zal eenieder vergelden naar zijn werken. Dat is een vreselijke waarheid voor degenen die niet geloofd hebben. Maar voor de gelovigen zal Hij komen als een Herder. Hij zal zijn geliefden zachtjes weiden. Hij komt niet als Rechter, maar als Herder voor de Zijnen. Hij zal hen brengen waar Hij hen wil hebben: *'Als een herder zal Hij Zijn kudde weiden: Hij zal de lammetjes in Zijn armen bijeenbrengen en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtjes leiden'* (vs. 11). Hij draagt ons al op Zijn sterke schouders, tot Hij ons voor eeuwig in het Vaderhuis brengt. Hij komt in genade. Daarom eindigt 1 Thessalonicenzen 4 met de woorden: *'Vertroost daarom elkaar met deze woorden!'* De Heer komt spoedig; en als er voor ons nog een weg af te leggen is, laten we dan met blijdschap de boodschap aannemen: Christus komt! Maar waaruit putten wij de kracht om het laatste stuk af te leggen, als door de moeilijkheden de handen verslappen en de knieën verlamd

raken? Hebben wij de frisheid van de eerste liefde bewaard? Zijn wij zoals de verloofde uit Jeremia 2, die haar geliefde volgde met de frisheid van de liefde in de bruidstijd. Bezitten wij die nog?

Er staat: *‘Daarom, richt op uw slappe handen en uw verlamde knieën en maakt rechte paden voor uw voeten’* (Hebr. 12:12). Zullen wij het laatste stuk van onze weg in eigen kracht gaan? Laten wij dan bedenken: *‘Alle vlees is als gras en al zijn heerlijkheid als een bloem van het gras. Het gras verdort en de bloem valt af’* (1 Petr. 1:24). Nee, laten wij op weg gaan in de kracht die God ons geeft. Wij hebben de goddelijke natuur ontvangen, die ons inzicht geeft waar onze kracht te vinden is. De Heere zegt: *‘Met wie zou u Mij willen vergelijken, of aan wie ben Ik gelijk? (...) Sla uw ogen op naar omhoog, en zie Wie deze dingen geschapen heeft; Hij is het Die hun leger voltallig tevoorschijn brengt, ze alle bij name roept door Zijn grote vermogen en Zijn sterke kracht; er ontbreekt er niet één. Waarom zegt u dan, Jakob, en spreekt u, Israël: Mijn weg is voor de Heere verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij? Weet u het niet? Hebt u het niet gehoord? De eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, wordt niet moe en niet afgemat. Er is geen doorgronding van Zijn inzicht’* (vs. 25-28).

Hij bezit niet alleen kracht, maar Hij deelt die ook uit. Zouden wij dan zeggen: Ik ben moe, ik heb geen kracht? Natuurlijk zijn er veel redenen om te erkennen dat wij krachteloos zijn. Maar geeft dat aanleiding om de moed te verliezen? Uw God zegt: *‘Troost, troost Mijn volk’*. Hij die groot is van vermogen, wil kracht geven en zegt tegen ons: Zo bent u in staat alles te ondernemen. *‘Hij geeft de vermoeide kracht en Hij vermeerdert de sterkte van wie geen krachten heeft. Jongeren zullen moe en afgemat worden, jonge mannen zullen zeker struikelen; maar wie de Heere verwachten, zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden’* (vs. 29-31).

De juiste betekenis van de uitdrukking: *‘zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden’* is als volgt: zoals arenden zullen zij omhoog vliegen. De *hemel* is onze plaats. Terwijl wij Christus verwachten, kunnen wij ons erin verheffen. Zoals een arend kracht nodig heeft om hoger te vliegen, hebben wij Zijn kracht nodig om op te klimmen tot in de hemel en daar de hemelse dingen te genieten.

Zolang wij in de woestijn zijn, moeten wij verder reizen en de loop volbrengen. Het gaat om de wedloop. Paulus is niet blijven stilstaan in zijn wedloop. Hij heeft door de kracht van God gelopen met deze éne gedachte: het einddoel te bereiken. Hij liep en werd niet moe. Wanneer men klaagt over zichzelf of over anderen dat alles verkeerd gaat, is dat ontmoedigend. De christen moet de moed niet verliezen. Hij

moet op de Heer zien, dat geeft kracht om te lopen. Als hij de moed verliest, komt dat doordat hij in plaats van met Hem bezig te zijn die groot van kracht is, geprobeerd heeft te wandelen in eigen kracht. Wie op Christus ziet, loopt en wordt niet moe. Het is moeilijker een lange reis te voet te maken dan deel te nemen aan een hardloopwedstrijd. Want tijdens een lange voetreis zijn er vaker perioden van gebrek aan vertrouwen bij de kinderen van God! 'Waren we er maar', hoort men van christenen. Is dat een blijk van geloof? Nee! Maar *'wie de Heere verwachten, zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden'*.

Laten deze dingen werkelijkheid voor ons zijn. Als we nog maar een klein stuk te gaan hebben, laten we dan denken aan de drie dingen die ons voor de aandacht gekomen zijn:

1. De hoge vlucht in de hemel. *'Zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden'*.
2. De wedloop. We spannen ons in om de weg te lopen die voor ons ligt en het doel te bereiken. *'Zij zullen snel lopen en niet afgemat worden'*.
3. De wandel. *'Zij zullen lopen en niet moe worden'*.

De last zal voor ons zacht en licht zijn, doordat God ons de kracht geeft het einddoel van de reis te bereiken, waar alles vrede, vreugde en eeuwig geluk is.

Bron: Le Messenger Evangélique 1941-102; Titel: Ressources... pour un temps d'épreuve